

Ἀξιότιμε Κύριε Σκόκε,

Οἱ ὀλίγοι στίχοι οὓς ἐπισυνημμένως σᾶς πέμπω μεγάλως ἀμφιβάλλω ἂν δύνανται νὰ τύχωσι τῆς ἐπιδοκιμασίας σας καὶ νὰ σᾶς φανῶσι δημοσιεύσεως ἐπιδεκτικοί, μὴ ὄντες οὐδὲ πρωτότυποι κἄν, ἀλλ' ἀπλῶς μετάφρασις. Σᾶς τοὺς διακοινῶ δὲ μᾶλλον διὰ τὸ παράδοξον τῆς παραγωγῆς αὐτῶν.

Ἐλαβον κατ' αὐτὰς ἐπιστολὴν ἐκ Παρισίων γαλλιστὶ γεγραμμένην ὑπὸ Κυρίας, ἀνώνυμον, ἢ μᾶλλον ψευδώνυμον, ἔχουσαν ἐγκεκλεισμένους στίχους γερμανικούς, τὸ πρωτότυπον τῶν ἐνταῦθα ἐπισυνημμένων, δι' ὧν ἡ γράψασα θρηνεῖ νέον τινὰ Ἕλληνα ἀποθανόντα· ἀλλ' ἀγνοῶ ἐντελῶς τίς ὁ θρηνούμενος, ὡς καὶ τίς ἡ θρηνοῦσα, διότι μοὶ λέγει ὅτι ἔχει λόγους ἴν' ἀποκρύψη τὸ ὄνομά της. Οὐχ ἤττον κολακευτικώτατα μοὶ ζητεῖ νὰ μεταφράσω τὸ ἐλεγείον της, καὶ εἰ δυνατόν νὰ δημοσιεύσω τὴν μετάφρασιν εἰς ἓν τῶν ἀρίστων τῆς Ἑλλάδος περιοδικῶν.

Ὁμολογῶ ὅτι ἀπέναντι τῶν ἀλλεπαλλήλων τούτων ἀγνώστων πᾶν ἄλλο διελογίσθην ἢ νὰ προβῶ εἰς τὴν ζητουμένην μετάφρασιν. Ἀλλ' ἡ διακαὴς ἀγάπη ἣν ἡ ποιήτρια φαίνεται τρέφουσα πρὸς τὴν Ἑλλάδα ὑπερίσχυσεν ἐμοῦ, καὶ ἰδοὺ ἐξετέλεσα τὴν μετάφρασιν. Ἄν αὕτη δὲν ἀπέβη κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν της, διότι βεβαίως τὴν ἐπεθύμει καλὴν, ἐκπληρῶ κἄν τὴν ἄλλην εὐχὴν της, τοῦ νὰ δοθῇ αὕτη εἰς ἓν τῶν ἀρίστων περιοδικῶν, καὶ πέμπω αὐτὴν εἰς τὸ ὑμέτερον, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι οἱ αὐτοὶ λόγοι ἴσως πείσουσι καὶ ὑμᾶς νὰ τὴν δημοσιεύσητε.

Μετὰ πάσης ὑπολήψεως.

Ὅλως πρόθυμος.

A. P. ΡΑΓΚΑΒΗΣ

Θ Ρ Η Ν Ο Σ

ΤΟΥ χρόνου τὸ ἀμείλικτον πτερόν κ' ἐμὲ προσβάλλον,
ἐκ ῥίζης μοὶ ἀνίρπασε τὸ παρελθὸν τὸ θάλλον.
Ὅπισθω τρέπομαι, ζητῶν τοῦ ἕαρός μου τ' ἄνθη·
τὸ ἕαρ ἔγινε χειμῶν, πᾶν ἄνθος ἐμαράνθη.

2

Νὰ λησμονήσω ; Πῶς ποτὲ νὰ καταπί' ἡ λήθη
 ὅ,τι μ' ὑπῆρξεν ἱερὸν κ' ἐνθέρμως ἠγαπήθη ;
 Τίς ὁ τὸ φῶς τοῦ βίου του σβεσθέν, τὰ ὄνειρά του
 ἰδὼν σβεσθέντα, δὲν ποθεῖ τὸν ὕπνον τοῦ θανάτου ;

3

Ἦ φίλε ! Ὅτ' ἐκάθησο πλησίον μου εὐδαιμόνων,
 ἐπίστευον πῶς φθονερός θὰ σ' ἀναρπάσῃ δαίμων.
 Κοινῆς ἀγάπης εἰδωλον, ἐλπίδων πλήρης, νέος,
 ἐπίστρεψον ! Ἐπιστροφὴν ; Ἦ ! τὴν ζητῶ ματαίως.

4

Ἄν μᾶς χωρίζ' ἡ ἀχανὴς ἀπόστασις, ὁ χρόνος,
 ἀλλ' ἡ καρδιά μου πρὸς σὲ προστρέχει εὐγνωμόνως.
 Ἄπῆλθες, κ' εἶν' ὁ βίος μου, ἂν δὲν ἐπανακάμψῃς.
 ὅ,τι μεθ' ἡλίον λαμπρὸν σβεστοῦ ἀστέρος λάμπῃς.

5

Νῆ ἦτον ὅμως ὄνειρον, μὴ εἰς ἀπάτην ἤμην
 πιστεύσασα εἰς τὸ φρικτὸν ὃ θλίβει μου τὴν μνήμην ;
 Ἦ ! ἴσως ζῆς, εἰ καὶ μακράν, καὶ θάλλει ἡ ζωὴ σου
 εἰς τῆς Αἰγίνης τὰς ἀκτὰς, τῆς καλλιφλοίσδου νήσου.

6

Φρικτὸν πρὸ χρόνων μῆνυμα μοὶ ἔφερε τὸ κύμα
 μακρόθεν, πῶς διέρρηξε τοῦ φίλου μου τὸ νῆμα
 ὁ θάνατος, κ' ἐπρόφεραν τὴν ὥραν τοῦ θανάτου
 ἐμοῦ, ἐμοῦ τὸ ὄνομα τὰ χεῖλη τὰ ὠχρά του.

7

Τ' ἀπαίδια μυνύματα αὐτὰ ἂν ἦσαν ψεύδη !
 Ἄνίσως ἔτι πνέῃ ζῶν καὶ πρὸς ἐμὲ ἂν σπεύδῃ !...
 Ἄλλ' ὄχι, φεῦ ! Τὸ ἄγγελμα τὸ τὴν πληγὴν μοὶ δόσαν,
 αὐτὸ ὠμίλει πατρικῆς ἀπελπισίας γλῶσσαν.

8

Ἄπῆλθεν ! Ἦτον τῶν Θεῶν ἀγαπητός· κ' ἐκεῖνοι
 πλησίον τὸν ἠθέλησαν τοῦ θρόνου των νὰ μείνῃ.
 Ἄλλὰ κ' εἰς τὰ Ὀλύμπια ἀφ' οὗ ἀνέβη ὕψη,
 πρὸς τὴν ἀγάπην του ποτὲ νὰ βλέπῃ δὲν θὰ λείψῃ.

9

Τὸ ὅτι ἠγαπώμεθα ἂν ἦτον ἁμαρτία,
 ἂν τούτων τῶν ἁμαρτιῶν ὑπάρχη τιμωρία,
 διατὶ μόνος του, ἐντὸς ἀεισκοτίστου μέρους
 νὰ φέρῃ ἀτελεύτητον ποινήν δι' ἀμφοτέρους;

10

Καὶ ὅμως, ὅμως οὐδαμοῦ εἰς τὸ ἀλγοῦν μου στῆθος
 εἰσδύει μεταμέλεια. Ἐὰν τοῦ τάφου λίθος
 ἐκάλυψε τὸν φιλτάτον αὐτῆς μου τῆς καρδίας,
 γλυκὺς ἐστὶν ὁ θάνατος εἰς κόλπους εὐτυχίας.

11

Τὸν τύμβον ἂν κατέλειπε, καὶ ἤρχετο καὶ πάλιν
 νὰ μοὶ ἀνοίξῃ καθὼς πρὶν τὴν ποθητὴν ἀγκάλην,
 πρὸ τῶν ποδῶν του ἐν παλμοῖς θὰ ἔκλινον τὸ γόνυ,
 ὡς μ' ἔβλεπον γονυπετῆ οἱ πάλαι γλυκεῖς χρόνοι.

12

Διὰ τὴν σωτηρίαν του χαρίζω τὴν ψυχὴν μου·
 διὰ τοῦ βέλους μόνη μου σπαράττω τὴν πληγὴν μου,
 καὶ μετὰ πόθου δέχομαι βασάνους καὶ κολάσεις,
 ἂν ἀπολαύσω πρὸς στιγμὴν τὰς παλαιὰς ἐκστάσεις.

13

Ἀπῆλθε, ναί! Μετὰ κλαυθμῶν τὸν προσκαλῶ ματαιῶν·
 Ὁ ἅπαξ ἀπελθὼν ἐκεῖ δὲν ἐπιστρέφει πλέον.
 Ἐσδέσθ' εἰς τέφραν ὅ,τι πρὶν φλόξ ἦτον λαμπροτάτη
 κ' ἐπὶ τοῦ τάφου ἄκανθαι ἐβλάστησαν καὶ βάλτοι.

14

Ἵπὲρ τὸ μνημῆμά του, Ἑλλάς, χρυσοῦν ἐκτείνεις θόλον
 τοῦ οὐρανοῦ σου, καὶ πνοαὶ ζεφύρων μυροδόλων
 τὸν λόφον του θωπεύουσιν. Ἀλλ' ἢ ὠραία φύσις
 μάτην γελᾷ. Δὲν ὀμιλεῖ εἰς τὰς νεκρὰς αἰσθήσεις.

15

Τὰ βλέφαρά του τὰ κλειστὰ φιλοῦν τὸ φῶς ἠρέμα
 δὲν θέλ' εἰς ὑπερήφανον τὰ διανοίξει βλέμμα·
 οὐδ' ἢ γλυκεῖά του φωνή, ταράττουσα τὰ χεῖλη,
 τὰς εὐγενεῖς ἐμπνεύσεις του ὡς πρὶν θεν' ἀπαγγεῖλη.

16

Ἐπαύσατο παλλόμενον τοῦ φίλου νεανίου
 τὸ στῆθος, εἰς τὰ θέλγητρα, εἰς τὰς χαρὰς τοῦ βίου·
 οὐδὲ ὁ ποῦς θὰ κινηθῆ ποτέ, ὁ πρὶν ταχύς του,
 ἵνα μοὶ φέρῃ ἀσπασμοὺς τῆς τρυφερᾶς ψυχῆς του.

17

Πῶς ἤστραπτε τὸ κάλλος του ἀκτινοβόλον, θεῖον!
 πῶς ἐπὶ γῆς διέπρεπεν ὡς εἷς τῶν Ὀλυμπίων!
 Ἄλλ' ἢ ἀθάνατος μορφὴ θανοῦσα, εἰς τὸ χῶμα
 ἐτέθη· κόνις ἔγινε τὸ πάγκαλόν του σῶμα.

18

Ἀκρόπολις! Ἡ δόξα σου εἰς τοὺς αἰῶνας μένει.
 Διατηρεῖσαι ἱερὰ ἐὰν κ' ἠρειπωμένη.
 Ἄν κ' ἐπὶ σοῦ τρισχίλια παρῆλθον ὅλα ἔτη,
 σ' ἀσπάζεταιται θαυμάζουσα ἡ ἀνθρωπότης ἔτι.

19

Ἄλλὰ καρδιά ἦτις ἦν ναός ποτε φυλάττων
 ἐν ἑαυτῷ τὰ ἱερὰ ἀγίων αἰσθημάτων,
 τῶν φθονητῶν τῆς θησαυρῶν στερεῖται μέχρι τέλους
 εἰς τοῦ θανάτου ὡς θραυσθῆ τοὺς παγεροὺς σκοπέλους.

20

Γῆ κλασική, ἦν ἐκ ψυχῆς ἠγάπησα βαθέως
 διὰ τὸ παναιώνιον, παγκόσμιόν σου κλέος,
 διπλῶς νῦν τὴν οἰμώζουσαν καρδίαν μου ἐλκύεις,
 Ἑλλάς, ἀφ' ὅτου τὰ ὀστᾶ τὰ προσφιλεῖ ἐγκλείεις.

21

Τὸ εὐθαλές σου ἔδαφος, τὸ φίλον, νὰ πατήσω
 ἴσως ποτὲ δὲν μοὶ δοθῆ τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὶν κλείσω.
 Ἄλλὰ καὶ ἡ ἐσχάτη μου φωνὴ τῆς ἀγωνίας
 θενὰ ἐκπέμψῃ διὰ σέ, Ἑλλάς μου, εὐλογίας.